

1. Διαβάστε το παρακάτω κείμενο και απαντήστε στις ερωτήσεις.

Μια δασκάλα έχει αποφασίσει να παίξουν ένα παιχνίδι στην τάξη της. Λέει λοιπόν στα παιδιά, να φέρει το καθ' ένα, μια πλαστική σακούλα, που θα περιέχει μέσα μερικές πατάτες. Σε κάθε πατάτα θα δώσει ένα όνομα από τα πρόσωπα που μισεί. Έτσι, ο αριθμός των πατατών που κάθε παιδί θα βάλει στη σακούλα του θα εξαρτηθεί από τον αριθμό των ανθρώπων που μισεί.

Την άλλη μέρα κάθε παιδί, έφερε από μια σακούλα με πατάτες, με το όνομα των ανθρώπων που μισούσαν, γραμμένο σε κάθε πατάτα. Κάποια παιδιά είχαν δύο πατάτες μέσα στη σακούλα, άλλα τρεις, άλλα πέντε και άλλα περισσότερες. Η δασκάλα λέει μετά στα παιδιά, να κουβαλούν μαζί τους την πλαστική σακούλα με τις πατάτες, όπου και αν πηγαίνουν (ακόμη και στην τουαλέτα), για μερικές μέρες...

Ύστερα από αρκετές μέρες, τα παιδιά άρχισαν να διαμαρτύρονται, λόγω της δυσάρεστης οσμής που άφηναν οι πατάτες οι οποίες άρχισαν να σαπίζουν. Άλλωστε, αυτοί που είχαν περισσότερες πατάτες στη σακούλα, έπρεπε να αντέξουν και το μεγαλύτερο βάρος τους. Κάποιες μέρες αργότερα, το παιχνίδι τελείωσε και τα παιδιά ανακουφίστηκαν και από την απαλλαγή τους από το βάρος αλλά και από τη δυσοσμία των χαλασμένων πατατών.

Η δασκάλα ρώτησε τα παιδιά: Πώς αισθανθήκατε κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού; Τα παιδιά, άρχισαν ομαδικά να διαμαρτύρονται για το γεγονός ότι έπρεπε να κουβαλούν παντού μια τσάντα με πατάτες και μάλιστα χαλασμένες με άσχημη μυρωδιά, από κάποια στιγμή και μετά.

Στη συνέχεια, η δασκάλα τους αποκάλυψε το κρυμμένο νόημα πίσω από το παιχνίδι. «Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση όταν έχετε μίσος για κάποιον μέσα στην καρδιά σας. Η δυσωδία από το μίσος θα φωλιάσει στην ψυχή σας και θα το μεταφέρετε μαζί σας όπου κι αν πάτε συνεχώς. Αν δεν μπορείτε να ανεχθείτε τη μυρωδιά των σάπιων πατατών για μερικές μόνο μέρες, μπορείτε να φανταστείτε πως θα είναι να έχετε τη δυσωδία του μίσους στην ψυχή σας για μια ζωή;»

α) Τι ήθελε να διδάξει η δασκάλα στα παιδιά με αυτό το παιχνίδι;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

β) Γιατί πιστεύεις ότι φτάνουμε στο σημείο να μισήσουμε κάποιον; Τι μπορείς να κάνεις για να μη φτάσεις σε αυτό το σημείο;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Βρες τα επίθετα και τις μετοχές Παρακειμένου (-μενος, -μενη, -μενο) του κειμένου:

ΕΠΙΘΕΤΑ	ΜΕΤΟΧΕΣ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ

.....

3. Συμπλήρωσε τον παρακάτω πίνακα:

ΡΗΜΑ	ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ	ΕΠΙΘΕΤΟ	ΜΕΤΟΧΗ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ
τρέχω	τρέξιμο	τρεχάτος	τρεχούμενος
βάφω			
		καθαρός	
	χαρά		
			βρωμισμένος
γράφω			
	κρύο		

4. Βρες τα συνώνυμα (έχουν το ίδιο νόημα) και τα αντίθετα (έχουν αντίθετο νόημα) των παρακάτω λέξεων. Ψάξε σε λεξικό ή στο διαδίκτυο.

ΛΕΞΗ	ΣΥΝΩΝΥΜΟ	ΑΝΤΙΘΕΤΟ
κοντός	χαμηλός	ψηλός
όμορφος		
άξιος		
αλησμόνητος		

πελώριος		
ευχάριστος		
γρήγορος		
αναπαύομαι		
τρομαγμένος		
εμφανίζομαι		
δημιουργώ		

5. Γράψε τα παρακάτω ρήματα στην Ενεργητική(κάνω κάτι) και στην Παθητική Φωνή(παθαίνω κάτι, αισθάνομαι κάτι, κάνω κάτι σ' εμένα) στο γ' πρόσωπο ενικού (αυτός) και γ' πρόσωπο πληθυντικού (αυτοί).

ΡΗΜΑ	ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ		ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ	
	(αυτός) βάφει	(αυτοί) βάφουν	(αυτός) βάφεται	(αυτοί) βάφονται
στρώνω				
φυτεύει				
βρίσκω				
γράφω				
μαγειρεύω				
καταστρέφω				
σηκώνω				
ανοίγω				
μαθαίνω				
πλένω				
χτενίζω				

αγαπάω/ αγαπώ	(αυτός) αγαπάει	(αυτοί) αγαπούν	(αυτός) αγαπιέται	(αυτοί) αγαπιούνται
χτυπάω/ χτυπώ				
ρωτάω/ ρωτώ				
γελάω/ γελώ				
κρατάω/ κρατώ				
μιλάω/ μιλώ				
γρατζουνάω/ γρατζουνώ				
χαιρετάω/ χαιρετώ				
ακουμπάω/ ακουμπώ				
κοιτάω/ κοιτώ				
κυλάω/ κυλώ				
φοράω/ φορώ				

6. Σύμφωνα με αυτά που έχουμε κάνει στο βιβλίο Γραμματικής μας (φαίνονται παρακάτω), κλίνετε τα ρήματα: **σηκώνω, ψάχνω, ξύνω**. Προσέξτε, κάποια αλλάζουν. Σκεφτείτε...

Σχηματίζω λέξεις

Β. Α' ουζυγία

Τα ρήματα της συζυγίας αυτής ανήκουν σε τέσσερις τάξεις, δηλαδή τέσσερις διαφορετικούς τρόπους κλίσης:

Τάξη 1: χάνω

Ενεργητική Φωνή			
Οριστική			
Ενεστώτας	Παρατατικός	Αόριστος	Συνοπτικός Μέλλοντας
χάνω	έχανα	έχασα	θα χάσω
χάνεις	έχανες	έχασες	θα χάσεις
χάνει	έχανε	έχασε	θα χάσει
χάνουμε	χάναμε	χάσαμε	θα χάσουμε
χάνετε	χάνατε	χάσατε	θα χάσετε
χάνουν(ε)	έχαναν / χάνανε	έχασαν / χάσανε	θα χάσουν(ε)
Εξακολουθητικός Μέλλοντας	Παρακειμένος	Υπερουτέλικος	Συντελεσμένος Μέλλοντας
θα χάνω	έχω χάσει	είχα χάσει	θα έχω χάσει
θα χάνεις	έχεις χάσει	είχες χάσει	θα έχεις χάσει
θα χάνει	έχει χάσει	είχε χάσει	θα έχει χάσει
θα χάνουμε	έχουμε χάσει	είχαμε χάσει	θα έχουμε χάσει
θα χάνετε	έχετε χάσει	είχατε χάσει	θα έχετε χάσει
θα χάνουν(ε)	έχουν(ε) χάσει	είχαν(ε) χάσει	θα έχουν(ε) χάσει

Υποτακτική ¹		
Εξακολουθητική	Συνοπτική	Συντελεσμένη
να χάνω	να χάσω	να έχω χάσει
να χάνεις	να χάσεις	να έχεις χάσει
να χάνει	να χάσει	να έχει χάσει
να χάνουμε	να χάσουμε	να έχουμε χάσει
να χάνετε	να χάσετε	να έχετε χάσει
να χάνουν(ε)	να χάσουν(ε)	να έχουν(ε) χάσει

Άλλοι τύποι

να έχανα...
να έχασα...
να είχα χάσει...

Προστακτική	
Εξακολουθητική	Συνοπτική
χάνε	χάσε
χάνετε	χάστε

1. Σε άλλες γραμματικές α) οι τύποι της Υποτακτικής: Εξακολουθητική, Συνοπτική, Συντελεσμένη ορίζονται ως: Υποτακτική Ενεστώτα, Υποτακτική Αορίστου, Υποτακτική Παρακειμένου, αντίστοιχα και β) οι τύποι της Προστακτικής: Εξακολουθητική, Συνοπτική ορίζονται ως: Προστακτική Ενεστώτα, Προστακτική Αορίστου, αντίστοιχα.

ΕΝΟΤΗΤΑ 10: Κάνω κάτι, παθαίνω κάτι ή βρίσκομαι σε μια κατάσταση

Παθητική Φωνή

Οριστική			
Ενεστώτας	Παρατατικός	Αόριστος	Συνοπτικός Μέλλοντας
χάνομαι χάνεσαι χάνεται χανόμαστε χάνετε/χανόσαστε χάνονται	χανόμουν(α) χανόσουν(α) χανόταν(ε) χανόμασταν χανόσασταν χάνονταν/χανόντουσαν	χάθηκα χάθηκες χάθηκε χάθηκαμε χάθηκατε χάθηκαν/χάθηκανε	θα χαθώ θα χαθείς θα χαθεί θα χαθούμε θα χαθείτε θα χαθούν(ε)
Εξακολουθητικός Μέλλοντας	Παρακείμενος	Υπερσυντέλικος	Συντελεσμένος Μέλλοντας
θα χάνομαι θα χάνεσαι θα χάνεται θα χανόμαστε θα χάνετε/χανόσαστε θα χάνονται	έχω χαθεί έχεις χαθεί έχει χαθεί έχουμε χαθεί έχετε χαθεί έχουν(ε) χαθεί	είχα χαθεί είχες χαθεί είχε χαθεί είχαμε χαθεί είχατε χαθεί είχαν(ε) χαθεί	θα έχω χαθεί θα έχεις χαθεί θα έχει χαθεί θα έχουμε χαθεί θα έχετε χαθεί θα έχουν(ε) χαθεί
Υποτακτική			Συντελεσμένη
Εξακολουθητική	Συνοπτική		
να χάνομαι να χάνεσαι να χάνεται να χανόμαστε να χάνετε/χανόσαστε να χάνονται	να χαθώ να χαθείς να χαθεί να χαθούμε να χαθείτε να χαθούν(ε)	να έχω χαθεί να έχεις χαθεί να έχει χαθεί να έχουμε χαθεί να έχετε χαθεί να έχουν(ε) χαθεί	
Άλλοι τύποι			
να χανόμουν(α)...			
να χάθηκα...			
να είχα χαθεί...			
Προστακτική			
Εξακολουθητική	Συνοπτική		
-	χάσου		
-	χαθείτε		

Ετσι κλίνονται:

λύνω, ντύνω, πληρώνω, ιδρύω κ.ά.

7. Τα παρακάτω κείμενα τα έχεις για Ανάγνωση. Διάβασέ τα όσες φορές χρειαστεί, ώστε να μη διστάζεις και η φωνή σου να είναι εκφραστική και να έχει χρώμα. Έπειτα, ηχογράφησε τον εαυτό σου να τα διαβάζει και στείλε μου τα να τα ακούσω εδώ:

el.kiriakogiannaki@gmail.com

Δύο αποσπάσματα από το βιβλίο: Ο «Μικρός Πρίγκιπας» του Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ

1

Την πέμπτη μέρα - πάντα χάρη στο αρνάκι - μου αποκαλύφθηκε το μυστικό της ζωής του μικρού πρίγκιπα. Με ρώτησε κάπως απότομα και χωρίς καμιά εισαγωγή, σαν να 'ταν αποτέλεσμα ενός προβλήματος που το είχε μελετήσει σιωπηλά για πολύν καιρό, χωρίς να εξωτερικεύει τις σκέψεις του.

- «Ένα αρνάκι, μιας και τρώει τα δεντράκια, τρώει και τα λουλούδια;»

- «Ένα αρνάκι τρώει ότι βρεθεί μπροστά του».

- «Ακόμη και τα λουλούδια που έχουν αγκάθια;»

- «Ναι. Ακόμη και τα λουλούδια που έχουν αγκάθια».

- «Και τότε σε τι τους χρησιμεύουν τα αγκάθια;»

Δεν το ήξερα αυτό... Εκείνη τη στιγμή ήμουν πολύ απασχολημένος, καθώς προσπαθούσα να λασκάρω ένα μαγκωμένο μπουλόνι του κινητήρα μου. Ένιωθα ανήσυχος γιατί η βλάβη έδειχνε να 'ναι πολύ σοβαρή και το νερό που λιγότευε άρχιζε να με κάνει να φοβάμαι το χειρότερο.

- «Και σε τι χρησιμεύουν τ' αγκάθια;»

Όταν έκανε μian ερώτηση, ο μικρός πρίγκιπας δεν υποχωρούσε ποτέ, μέχρι να πάρει απάντηση. Είχα εκνευριστεί με το μπουλόνι μου κι' απάντησα αδιάφορα:

- «Τ' αγκάθια σε τίποτε δεν χρησιμεύουν, είναι μια καθαρή κακοτροπιά από τη μεριά των λουλουδιών!»

- «Ωωω!», έκανε έκπληκτος.

Όμως, ύστερα από ένα μικρό διάστημα σιωπής, μου αποκρίθηκε με μια δόση μνησικακίας:

- «Δε σε πιστεύω! Τα λουλούδια είναι αδύναμα, λεπτούτσικα. Δεν έχουν πονηριά. Επιβιώνουν όπως μπορούν. Πιστεύουν πως είναι τρομερά με τ' αγκάθια τους...»

Δεν έδωσα καμιά απάντηση. Εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουνα: «...αν ετούτο το μπουλόνι συνεχίσει να μη λύνεται, θα το χτυπήσω με το σφυρί». Ο μικρός πρίγκιπας διέκοψε πάλι τις σκέψεις μου:

- «Και πιστεύεις, εσύ, πως τα λουλούδια...»

- «Μα όχι! Όχι, βέβαια! Δεν πιστεύω τίποτε!», απάντησα έτσι αδιάφορα, χωρίς να το πολύ-σκεφτώ. «Είμαι απασχολημένος τώρα εγώ, με πιο σοβαρά πράγματα!»

Με κοίταξε αποσβολωμένος...

- «Με πιο σοβαρά πράγματα!...»

Με κοίταζε, έτσι όπως ήμουν, με το σφυρί στο χέρι, τα δάχτυλα μαύρα από το γράσο, σκυμμένο πάνω από ένα αντικείμενο που σίγουρα θα του φαινόταν κακάσχημο.

- «Μιλάς κι εσύ όπως οι μεγάλοι!»

Τα λόγια του μ' έκαναν να νιώσω ντροπή. Μα εκείνος, δίχως καθόλου να με λυπηθεί, πρόσθεσε:

- «Όλα τα μπερδεύεις, εσύ... όλα τα ανακατώνεις!»

Στ' αλήθεια ήταν πολύ θυμωμένος. Τα χρυσόξανθα μαλλιά του χόρευαν στο αεράκι:

- «Ήξερα έναν πλανήτη όπου ζει ένας κύριος κατά-κόκκινος. Ποτέ του δεν είχε μυρίσει ένα λουλούδι. Ποτέ του δεν είχε κοιτάξει ένα αστέρι. Ποτέ του δεν είχε αγαπήσει κανένα. Ποτέ του δεν έκανε τίποτ' άλλο εκτός από λογαριασμούς. Κι' όλη τη μέρα έλεγε και ξανά 'λεγε συνέχεια σαν κι' εμένα: "Είμαι σοβαρός άνθρωπος! Είμαι ένας σοβαρός άνθρωπος!", κι αυτό τον έκανε να φουσκώνει από περηφάνια! Μα αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι ένα μανιτάρι!»

- «Ένα τι;»

- «Ένα μανιτάρι!»

Ο μικρός πρίγκιπας είχε γίνει τώρα κατά-κίτρινος από θυμό...

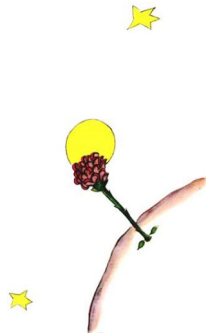
- «Εδώ και εκατομμύρια χρόνια, τα λουλούδια βγάζουν αγκάθια. Και παρ' όλα αυτά, εδώ και εκατομμύρια χρόνια, τα αρνάκια τρώνε τα λουλούδια. Δεν είναι λοιπόν, σοβαρό θέμα να προσπαθείς να καταλάβεις γιατί τα λουλούδια κουράζονται τόσο πολύ για να βγάζουν αγκάθια που ποτέ δε χρησιμεύουν σε τίποτα; Δεν είναι σημαντικό πρόβλημα ο πόλεμος ανάμεσα στα αρνάκια και τα λουλούδια; Δεν είναι πολύ πιο σοβαρό και πιο σημαντικό από τους λογαριασμούς ενός χοντρού κατά-κόκκινου κυρίου; Κι αν εγώ ήξερα ένα μοναδικό στον κόσμο λουλούδι, που δεν υπήρχε πουθενά αλλού, εκτός από τον πλανήτη μου και που ένα μικρό αρνάκι μπορεί να το καταστρέψει με μια χαψιά... έτσι... ένα πρωί... χωρίς καθόλου να σκεφτεί αυτό που κάνει... αυτό δεν είναι σημαντικό και σοβαρό θέμα;»

Το πρόσωπο του είχε τώρα κοκκινίσει από το θυμό κι' εκείνος συνέχισε:

- «Αν κάποιος αγαπάει ένα λουλούδι που είναι μοναδικό και δεν υπάρχει άλλο... πουθενά αλλού... μέσα σε εκατομμύρια και εκατομμύρια αστέρια... αυτό είναι αρκετό για να νιώθει ευτυχισμένος όταν το κοιτάζει. Όταν σκέφτεται "...το λουλούδι μου είναι κάπου εκεί...". Μα αν ένα αρνάκι φάει το λουλούδι του, θα 'ναι για 'κείνον σαν να είχαν σβήσει ξαφνικά όλα τ' αστέρια! Κι αυτό δεν είναι σημαντικό;;!!...»

Δε μπόρεσε να ψελλίσει ούτε λέξη παραπάνω... Ξέσπασε απότομα σε λυγμούς... Είχε πέσει η νύχτα τώρα πια. Εγώ είχα παρατήσει τα εργαλεία μου. Άρχισα να χλευάζω τον εαυτό μου για όσα νόμιζα σημαντικά...για το σφυρί μου, για το μπουλόνι μου, ακόμα και για τη δίψα... και για το θάνατο. Πάνω σ' ένα αστέρι... σ' έναν πλανήτη... το δικό μου πλανήτη, τη Γη... βρισκόταν ένας μικρός πρίγκιπας που χρειαζόταν παρηγοριά! Τον πήρα αγκαλιά. Τον λίκνισα απαλά στην αγκαλιά μου, νανουρίζοντάς τον. Του ψιθύρισα: «Το λουλούδι που αγαπάς, δεν κινδυνεύει πια... Ζωγράφισα ένα φίμωτρο στο αρνάκι σου... Θα ζωγραφίσω και μια πανοπλία για το λουλούδι σου... Θα...».

Δεν ήξερα τι να πω... Ένωθα τόσο πολύ άσχημα. Δεν ήξερα πώς να τον φέρω πιο κοντά μου ή πως να μοιραστώ τον πόνο του. Είναι τόσο μυστηριώδης, αυτή η χώρα των δακρύων...

Ο τέταρτος πλανήτης ήταν ο πλανήτης ενός επιχειρηματία. Αυτός ο άνθρωπος ήταν τόσο απασχολημένος, που δε σήκωσε ούτε καν το κεφάλι του, κατά την άφιξη του μικρού του επισκέπτη.

- «Καλημέρα» του είπε εκείνος. «Το τσιγάρο σας έχει σβήσει».

- «Τρία και δύο κάνουν πέντε. Πέντε και επτά, δώδεκα. Δώδεκα και τρία δεκαπέντε. Καλημέρα. Δεκαπέντε και επτά, είκοσι-δύο. Είκοσι-δύο και έξι, είκοσι-οκτώ. Δεν έχω καιρό να το ξαν'ανάψω. Είκοσι-έξι και πέντε, τριάντα-ένα. Ουφ! Μας κάνει λοιπόν πεντακόσια ένα εκατομμύρια, εξακόσιες είκοσι δύο χιλιάδες, επτακόσια τριάντα ένα.

- «Πεντακόσια εκατομμύρια από τι;»

- «Εεε; Ακόμα εδώ είσαι; Πεντακόσια ένα εκατομμύρια από...εε...δεν ξέρω πια... Έχω πάρα πολλή δουλειά! Είμαι σοβαρός άνθρωπος εγώ, δε μου αρέσουν οι σαχλαμάρες! Δύο και πέντε, επτά...»

- «Πεντακόσια εκατομμύρια από τι;», επανέλαβε ο μικρός πρίγκιπας, που ποτέ στη ζωή του δεν είχε εγκαταλείψει μιαν ερώτηση που είχε κάνει, χωρίς να πάρει απάντηση.

Ο επιχειρηματίας σήκωσε το κεφάλι του:

- «Εδώ και πενήντα-τέσσερα χρόνια που ζω σ' αυτόν εδώ τον πλανήτη, δε μ' έχουν ενοχλήσει παρά μόνο τρεις φορές. Την πρώτη φορά, ήταν πριν είκοσι-δύο χρόνια, από ένα σκαθάρι που ήρθε ένας Θεός ξέρει από που... Έκανε τόσο φοβερό θόρυβο, που έκανα τέσσερα λάθη σε μια πρόσθεση. Η δεύτερη φορά ήταν πριν έντεκα χρόνια, από μια κρίση ρευματισμών. Είμαι σοβαρός άνθρωπος, εγώ. Η τρίτη φορά,... τώρα δα! Έλεγα λοιπόν, πεντακόσια ένα εκατομμύρια...».

- «Εκατομμύρια από τι;»

Ο επιχειρηματίας κατάλαβε ότι δεν είχε ίχνος ελπίδας να βρει ησυχία:

- «Εκατομμύρια από αυτά τα μικρά πραγματάκια που βλέπουμε μερικές φορές στον ουρανό».

- «Από μύγες;»

- «Όχι βέβαια... από αυτά τα μικρά πράγματα που λάμπουν».

- «Από μέλισσες;»

- «Μα όχι. Από μικρά πραγματάκια που λαμπυρίζουν και κάνουν τους αργόσχολους να ονειροπολούν. Αλλά εγώ, είμαι σοβαρός άνθρωπος! Δεν έχω το χρόνο να ονειροπολώ».

- «Ααα! Από αστέρια;»

- «Αυτό ακριβώς. Από αστέρια».

- «Και τι τα κάνεις αυτά τα πεντακόσια εκατομμύρια άστρα;»
- «Πεντακόσια ένα εκατομμύρια, εξακόσιες είκοσι δύο χιλιάδες επτακόσια τριάντα ένα. Είμαι σοβαρός άνθρωπος, εγώ, είμαι ακριβής στους λογαριασμούς μου».
- «Και τι τα κάνεις αυτά τα αστέρια;»
- «Τι τα κάνω εγώ;»
- «Ναι».
- «Τίποτα. Ιδιοκτησία μου είναι».
- «Είναι ιδιοκτησία σου τ' αστέρια;»
- «Ναι».
- «Μα συνάντησα ήδη ένα βασιλιά που...»
- «Οι βασιλείς δεν είναι "ιδιοκτήτες". "Βασιλεύουν" στο βασίλειο τους. Είναι πολύ διαφορετικό πράγμα αυτό».
- «Και σε τι σου χρησιμεύει, το να έχεις στην κατοχή σου τ' άστρα;»
- «Μου χρησιμεύει στο να είμαι πλούσιος».
- «Και σε τι σου χρησιμεύει το να είσαι πλούσιος;»
- «Στο ν' αγοράζω κι' άλλα αστέρια, αν κάποιος τ' ανακαλύψει».

Ετούτος 'δω - είπε στον εαυτό του ο μικρός πρίγκιπας - έτσι όπως τα λέει, μου θυμίζει τη λογική του μπεκρή μου.

Ωστόσο συνέχισε να του κάνει ερωτήσεις:

- «Πως είναι δυνατόν να έχει κανείς στην κατοχή του τ' αστέρια;»
- «Σε ΠΟΙΟΝ δηλαδή θα μπορούσαν ν' ανήκουν;», ανταπάντησε στρυφνά ο επιχειρηματίας.
- «Δεν ξέρω... Σε κανέναν...».
- «Ε τότε λοιπόν είναι δικά μου, γιατί εγώ το σκέφτηκα πρώτος».
- «Είναι αρκετό αυτό;»
- «Ασφαλώς. Όταν βρίσκεις ένα διαμάντι που δεν ανήκει σε κανέναν, είναι δικό σου. Όταν βρίσκεις ένα νησί που δεν ανήκει σε κανέναν, είναι δικό σου. Όταν έχεις μια ιδέα που είναι πρωτότυπη, την κατοχυρώνεις με μια πατέντα: είναι δική σου. Κι' εγώ έχω στην κατοχή μου τ' άστρα, μιας που ποτέ, κανείς πριν από μένα, δε σκέφτηκε να τ' αποκτήσει».

- «Αυτό να λέγεται...» είπε ο μικρός πρίγκιπας. «Και τώρα τι τα κάνεις;»

- «Τα διαχειρίζομαι. Τα μετρώ και τα ξαναμετρώ», είπε ο επιχειρηματίας. «Είναι δύσκολο. Αλλά ΕΓΩ, είμαι ένας άνθρωπος σοβαρός!».

Ο μικρός πρίγκιπας δεν είχε ικανοποιήσει ακόμα την περιέργεια του.

- «Εγώ, αν είχα ένα φουλάρι, θα μπορούσα να το τυλίξω στο λαιμό μου και να το πάρω μαζί μου. Αν είχα ένα λουλούδι, θα μπορούσα να το κόψω και να το πάρω μαζί μου. Εσύ όμως δε μπορείς να κόψεις τ' αστέρια!».

- «Όχι, μπορώ όμως να τα καταθέσω στην τράπεζα».

- «Τι θα πει αυτό;»

- «Αυτό θα πει ότι γράφω σ' ένα μικρό χαρτί τον αριθμό των αστεριών μου. Και μετά κλειδώνω το χαρτάκι αυτό, σ' ένα συρτάρι».

- «Κι' αυτό είναι όλο;»

- «Αυτό είναι αρκετό!»

Αυτό είναι διασκεδαστικό, σκέφτηκε ο μικρός πρίγκιπας. Και κάπως ποιητικό, συνάμα. Αλλά δεν είναι και τόσο σοβαρό.

Ο μικρός πρίγκιπας είχε πολύ διαφορετικές απόψεις από τους μεγάλους, για τα σοβαρά πράγματα...

- «Εγώ,...» συνέχισε, «...έχω ένα λουλούδι που το ποτίζω κάθε μέρα. Έχω τρία ηφαίστεια που τα καθαρίζω κάθε βδομάδα. Μιας και καθαρίζω κι' εκείνο που είναι ανενεργό. Δεν ξέρει ποτέ, κανείς τι μπορεί να συμβεί...Είναι λοιπόν χρήσιμο για τα ηφαίστεια μου και είναι χρήσιμο και για το λουλούδι μου, που είναι δικά μου. Εσύ όμως, δεν είσαι χρήσιμος στ' αστέρια...».

Ο επιχειρηματίας άνοιξε το στόμα του, αλλά δε βρήκε ούτε λέξη για να ψελλίσει... κι' ο μικρός πρίγκιπας κίνησε ξανά γι' αλλού.

Οι μεγάλοι είναι, σίγουρα, εντελώς ασυνήθιστοι, έλεγε στον εαυτό του καθώς ταξίδευε.